

Những Chi tiết Vé Cuộc đi

Tác Giả: Cam Li Nguyán Th&# M&# Thanh
Thứ Sáu, 25 Tháng 2 Năm 2011 09:19

Cô cũng có vé, bà nhà tôi cũng có vé, tôi cũng có vé. Ai ai cũng nh&# nhau. Ai cũng s&# đ&# c đi v&# n&#i đó.

1

Ch&# p xong các b&# n sao, Hà tr&# l&#i gi&# y t&# g&# c cho ng&# i khách, nho&# n mi&# ng c&# i:

- Cám &# n ông Tr&# n, m&# i th&# t&# c đã xong &# !

Ng&# i khách hàng cũng c&# i và tr&# l&#i:

- Cám &# n cô. Ba tháng sau, nhà tôi đ&# tu&#i, tôi s&# đ&# n nhà tôi đ&# n đ&# làm gi&# y t&# nh&# tôi. Mong s&# l&#i g&# p cô giúp đ&# .

- Xin ông yên tâm, dù là tôi hay nhân viên khác cũng s&# làm nhanh chóng cho bà.

- V&# y xin t&# m bi&# t cô, cô Hà.

- T&# m bi&# t ông Tr&# n.

Sau khi đ&# a ng&# i khách ra t&# n phòng đ&# i, Hà vào thu đ&# n gi&# y t&# trên bàn. Đã đ&# n gi&# ngh&# đ&# ăn tr&# a. Hà m&# m c&# i nghĩ đ&# n nh&# ng ng&# i khách vui v&# sáng nay vui v&# vì đ&# n xin các lo&# i tr&# c&# p c&# a h&# đã đ&# c ti&# n hành mau chóng. Ai cũng cám &# n Hà và nói nh&# ng l&#i quý m&# n cô.

Nào! M&# t b&# a ăn tr&# a nh&# nh&#ng đ&# c chu&# n b&# và gói ghém t&# nhà, m&# t cái gh&# đ&# a l&# ng êm ái trong văn phòng, m&# t kho&# ng th&# i gian vài phút nh&# m đôi m&# t l&#i đ&# ngh&# ng&# i, và r&# i ti&# p t&# c cho nh&# ng gi&# ti&# p theo trong bu&# i chi&# u. L&# i g&# p g&# nh&# ng ng&# i khách. R&# i thì bu&# i t&# i vui v&# y trong má&# i m&#... Nghĩ đ&# n đó Hà l&#i m&# m c&# i. Cu&# c s&# ng êm &# làm sao! Cu&# c s&# ng c&# a m&# t nhân viên S&# X&# h&# i còn có thêm đ&# c ni&# m vui là đem l&#i hy v&# ng và s&# tho&# i má&# i cho cu&# c s&# ng c&# a nh&# ng ng&# i khác n&# a. Hà c&# m th&# y hài lòng v&# i chính mình.

Bàn tay c&# a Hà ch&# t đ&# ng l&#i &# m&# t bì th&# l&# n màu vàng, lo&# i bì th&# đ&# ng h&# s&# gi&# y t&# . Đây không ph&# i là gi&# y t&# c&# a mình. Dòng ch&# ghi ngoài bì th&# khi&# n Hà bi&# t ngay đó là c&# a ông khách ban n&#y. Hà nghĩ mình s&# gi&# h&# ông. Hà toan tìm s&# đ&# n tho&# i c&# a ông đ&# g&# i thì chuông đ&# n tho&# i reo. Ông Tr&# n xin phép tr&# l&#i.

Nh&# bao l&# n, Hà ra phòng đ&# i đ&# đ&# n ông vào văn phòng c&# a mình.

- Xin l&#i cô Hà, tôi tr&# l&#i đ&# tìm chi&# c phong bì h&# s&# , tôi đã đ&# quên &# đây.

- Th&# a ông, đây &# !

- Cám &# n cô. Gi&# này ch&# c là gi&# ăn tr&# a? V&# y tôi không dám làm phi&# n cô...

Hà ch&# a k&# p nói gì thì ông Tr&# n, v&# i gi&# ng ng&# p ng&# ng, nói ti&# p:

- Tôi nghĩ là... có cái gì khi&# n xui tôi ph&# i nói v&# i cô đ&# u này...

- Đ&# , chuy&# n gì v&# y th&# a ông ?

- V&# ... nh&# ng gì ch&# a đ&# ng trong bì th&# này...

- Th&# a ông, tôi ch&# a hi&# u &# !??

Những Chi tiết Vé Cuối Đời

Tác Giả: Cam Li Nguyễn Thanh
Thứ Sáu, 25 Tháng 2 Năm 2011 09:19

- Cô Hà, cô có sẵn lòng nghe mẹ tôi đi u... mẹ tôi đi u hời gây "sợ c" cho mẹ tôi không?

Hà nhíu mày, ngạc nhiên hời nh:

- Đi u gì vậy ông? Và ai mà tôi "sợ c"? Nguyễn đó là... ???

- Đồ phôi, là tôi đợy cô ! - giọng nói của ông Trần có vẻ mạnh mẽ hời n Đây là kết quả xét nghiệm mẹ tôi bệnh vi n. Kết quả của tôi.

- Đồ. Ông Trần, ông bệnh bệnh ra sao ? Xin mẹ ông hãy nghe tôi xu ng đây...

- Thật tôi không qu y r y cô ch, cô Hà?

- Thưa không. Xin ông đợng khách sáo. Nếu ông nghĩ rợng có cái gì khi n xui... hoặc ông tin cậy tôi, xin ông c nói !

Ông Trần v a mẹ phong bì v a nói:

- Vâng, bệnh bệnh tôi c n có mẹ tôi đợ tôi chia x vi c này. Tôi không dám nghĩ ng i đó là v tôi, b i đó là ng i mà... tôi muốn gi u. Tôi... không đợ can đợ m...

- Thưa ông...

- Đây, xin cô hãy xem!

Trên nhợng trang gi y kết quả xét nghiệm, dòng ch "pancreatic cancer" đợp vào mẹ tôi Hà. Hà lợng đi trong mẹ t lát. Không gian trong phòng bệnh bệnh yên lợng mẹ t cách lợ thợng. Hà nghe đợ c c tiợng "tích tợ c" khô khan tợ chi c đợng hợ treo trên tợng buồng ra ...

Giây lát sau, ông Trần nói:

- Tôi đã đợ c bác sĩ mẹ i gợp nói chuyện rợ i. Tôi m thợ i tôi chợ a mẹ n nói vợ i vợ tôi. Tôi cũng không ngợ, khi mình sợp đợ c c m chi c thợ Medicare (1) và Medicaid (2) trong tay thì cũng là lúc tôi đợ c dùng đợ n chúng đợ đi chợ a bệnh ông nhợ ch miợng cợ i mẹ t cách chua chát mà cô Hà biợ t đợy, bệnh này... chợ cho ngợ i ta sợng thêm... vài tháng nợ a thôi.

Hà đợ a bàn tay lên chợ n ngợ c đợ nén xúc đợng. Hà không muốn thợ t nên nhợng lợ i an i cho có lợ. Hà đợ mình lợng yên nhợ hy vợng sợ c m thông có thợ truyợ n đi không cợ n lợ i nói.

Bệnh có ngợ i b n vắn phòng kợ bên cô Maria đi ngang, lợ đợ u vào. Maria thợ y có ngợ i khách nên nói khợ:

- Xin lợ i ông... Này Hà! Cợ nhóm đang bàn nhau đi phúng đợ u mẹ cợ a anh Nam bây giợ, trong lúc nghợ trợ a. Bợ n có mẹ n đi cùng chúng mình không?

Ông Trần đợng lên, nói ngay:

- Ô! Vợ y thì cô Hà đi đi nhé! Tôi xin phép vợ.

Hà kêu lên:

- Thưa ông....

- Không sao, tôi không sao đâu, cô Hà! Lúc khác tôi xin đợ n gợp cô.

- Đồ.

Ông Trần chợ t đợ i giợng khô hời:

- Tôi còn nhiợ u thợ i gian lợ m mà, thợ a cô Hà!

Nghe câu nói i y, Hà bệnh rợng mình...

2

Hà thợ n thợ nhìn nhợ dán mẹ t vào màn hình ti-vi. Hình nhợ ngợ i đàn ông trong phim đang mẹ đợ n rợ i xa mãi trong ánh sáng chói lòa nợ i khung cợ a. Bệnh đợng đợi mẹ t cợ a Hà nhợ cũng nhợa đi. Hà thợ n thợ c, nhợ thợ mình đang nhợp vai ngợ i vợ trong cuợ n phim "Ghost". Phim này Hà đã xem rợ t nhiợ u lợ n, tợ nhiợ u năm nay, mẹ i lợ n xem lợ i thì cợ m xúc nhợ cũng bợ t đi. Nhợng sao lợ n này, Hà tợng nhợ câu chuyện trong phim trợ thành sợ thợ t. Bợ i vì ngợ i nam điợ n viên

Những Chi tiết Vé Cuối Đợi

Tác Giả: Cam Li Nguyễn Thanh
Thứ Sáu, 25 Tháng 2 Năm 2011 09:19

đóng vai chính trong phim, rồi đây có thể sẽ như những chàng trai, đang vĩnh biệt người vợ của mình. Hà thì n thì c, thì n thì c mãi, mà không biết là Sơn đang trở mặt nhìn Hà. Anh ngạc nhiên vì sẽ cảm động hơn thái quá của Hà. Sơn khẽ hỏi:

- Em sao thế?

Hà không trả lời, càng sụt sùi nức nở. Sơn ngó ngó bên Hà, nói nhàn nhàn:

- À thôi anh hiểu rồi, em cảm thấy thoải mái cho Patrick Swayze phải không?

Hà không biết nói sao, chỉ gật đầu như. Sơn thì dài:

- Anh cũng vậy. Tôi nghĩ quá, nếu anh trai đóng bộ phim này, chắc sẽ còn đóng thêm nhiều cảnh nữa phim hay.

- Vâng!

- Thôi em, nín đi! Đợi một ngày một chút, làm sao mình biết được! Nhưng dù sao, Patrick cũng đã làm nhiều cảnh nữa. Ít ra anh trai chờ đợi, vẫn còn được người đi biết đến qua những cuốn phim anh đóng. Cũng bằng thời kỳ ông Randy Pausch đó, cũng đã đóng phim cho mình, và đã có "Bài diễn thuyết cuối cùng" cho sinh viên, và cả thời gian đi du lịch đến bài nói chuyện này.

- Vâng!

- "Vâng" có nghĩa là đồng ý với anh phải không? Đồng ý rồi thì nín khóc đi nhé!

- Em không khóc nữa... Nhưng anh nè, em có một ông khách hàng, ông ấy cũng bằng thời kỳ ông, ông báo với em rằng bác sĩ cho biết ông có thể còn sống được mấy tháng. Em thấy thoải mái ông ấy quá. Tôi sao lại có những căn bệnh quái ác như vậy hả anh? Em làm cán xã hội, em cũng có những người khách hàng bệnh tật đó thôi, nhưng đây là lần đầu tiên em có một người khách hàng bằng thời kỳ.

Sơn lắc đầu:

- Anh thì gặp hàng ngày... Nhưng thôi, chúng ta hãy nói chuyện vui đi! Anh chỉ có thể khuyên em một câu: "Có bệnh thì hãy chữa bệnh", đừng em thì ngó người khách hàng.

Hà vẫn lầm bầm:

- Nhưng có những bệnh chữa đâu được, có những bệnh...

- Anh xin em!.. Đợi đi người rồi!

Suốt đêm, Hà trằn trọc mãi. Hà nghĩ đến hình ảnh của anh Nam ngồi nhà quán một ngày già khô héo sau mấy năm nằm liệt một chỗ trên giường. Hà nghĩ đến người khách sáng nay ông Trần, một người đàn ông có dáng vóc mạnh mẽ và đúng tuổi và khỏe. Và nếu có người nhìn anh Patrick Swayze cởi áo quần thì tâm trí Hà. Rồi bỗng nhiên, hình bóng của người cha thân yêu đã một ngày xa, hiện ra chớp chớp như bay trong sương khói...

3

- Tôi đã cho nhà tôi biết. Bà ấy khóc nức nở và lo sợ cho tôi. Cô Hà có thể không, lúc tôi nhìn thấy bác sĩ, tôi hoang mang lo sợ lắm, nhưng đến khi tôi báo tin cho nhà tôi, thì tôi lại trong tâm trạng bình tĩnh vô cùng, chính tôi cũng ngạc nhiên. Và tôi lại là người an ủi nhà tôi. Các con tôi xa, lần đầu tiên cũng biết tin, và chúng nó gọi điện thoại và... an ủi cả hai ông bà già. Tôi đã biết từ trước về bệnh "chemo" (3). Tôi tin là tôi có thể chữa được.

Hà chăm chú nghe ông Trần nói chuyện. Nhìn vẻ mặt bình tĩnh của ông, Hà cảm thấy yên tâm phần nào. Tuy nhiên Hà vẫn còn một mối băn khoăn, đó là không biết ông Trần có thể sống bình tĩnh không? Hay ông đang tỏ ra một vẻ bình an để người xung quanh ông không lo lắng? Tôi

nhien Hà nghe xót xa nh đã có n Hà g p ng i ch bà con, ch th l r ng ch ch là "trong héo ngoài t i" đ ch ng con và b n bè đ ng đau kh quá trong nh ng ngày còn l i c a ch . Nh ng rõ ràng là ông Tr n không có v gì là g ng g ng c . Hà tìm th y nh ng tia sáng trong ánh m t c a ông. Ông l y trong c p sách ra m t m đĩa CD, trao cho Hà và nói:

- T ng cho cô. Đây là nh ng b s u t p c a tôi, đ các th lo i cô à! Th t không ng là gi đây tôi l i có th i gian đ làm nh ng gì mà tôi yêu thích. Cô bi t không, tôi nghĩ r ng v i nh ng ng i bình th ng nh chúng ta, không âu lo v m t s ngh p to tát đ l i cho đ i, thì chúng ta v n có th làm nh ng gì mình thích, mà có th chúng ta đã ch a t ng s p x p cho mình làm nh ng vi c y. Nh ng ngày v a qua, tôi đã "scan" t t c hình nh gia đình và l u tr th t g n gàng, đ y đ , chép trong máy computer, chép ra đĩa, cho nh ng ng i trong gia đình m i ng i m t b . Nh ng nh ng b s u t p này tôi m i th t là v a ý: cô Hà đoán th xem! Đó là nh c. Nh c ti n chi n, tân nh c, c nh c mi n b c, mi n trung, mi n nam; nh c dân t c thi u s ; r i nh c thi u nhi, nh c dành cho h c sinh, nh c tr Ô, không th ng là tôi đã làm r t công phu c ! Tôi s chép ra đ t ng cho nh ng ng i thân, m i ng i m t b . Và tôi nghĩ đ n cô, ng i cán s xã h i đ m n, ng i có cách c x và l i nói r t đ u dàng ôn hòa v i m i khách hàng, mà tôi r t quý. Tôi xem cô nh m t ng i b n v y. Cô nh n cho nhé!

M t món quà b t ng ! Hà th t c m đ ng. Hà nói nh :

- Cám n ông Tr n. Th t ra, ông ph i là m t cán s xã h i m i đúng. Ông đem l i s an tâm cho ng i khác...

- Không ph i nh th đâu, cô Hà! Tôi ch a k cho cô nghe v nh ng ngày đ u c a tôi sau khi ti p nh n s th t. B nh vi n b o tôi... ch còn sáu tháng. Vâng, sáu tháng cô ! Cô bi t không, khi tôi còn đang gi u nhà tôi v b nh tr ng c a mình, đêm đêm tôi đã g p ác m ng. Tôi th y mình nh r i t trên đ nh núi cao xu ng m t v c th m. Tôi c gì đ c đ ng gi a bi n c đ hét lên cho b c l ng ng c. Tôi luôn t nói v i mình: "Th là h t!"...

Ông Tr n ng ng m t lát, th m nh nh đ s ng l i trong n i tuy t v ng y. Còn Hà thì nghe nh trái tim mình b bóp ch t.

Và r i đôi m t ông Tr n sáng lên, ông ti p:

- Th nh ng ngay lúc nói chuy n v i nhà tôi, nhìn th y nh ng gi t n c m t c a bà, tôi có ý nghĩ: "Ch a h t đâu, mà m i vi c ch m i b t đ u!". Cô Hà i, đúng th , b t đ u cho nh ng ng i s xa tôi. H s s ng không có tôi nh th nào? Và có nghĩa là... tôi cũng s có m t b t đ u.

4

Cái b t đ u c a ông Tr n xem ra khá b n r n. Chu n b cho nh ng ng i s xa ông, đâu đ n gi n! Cách vài hôm ông l i ghé đ n văn phòng c a Hà trong vài phút ngh tr a đ cùng chia x v i Hà v nh ng vi c " b t đ u" c a ông. Hà l ng nghe, và vô tình đã tr thành m t "c v n" đ c ông tin c y. Th t ra, Hà ch a t ng tham đ vào nh ng s vi c nh th . Nh ng b ng nhi t tình và lòng chân thành, Hà đã đ t mình vào tâm tr ng c a ng i v và nh ng ng i con c a ông Tr n đ bi t h s ra sao. Hà tìm đ c thêm nh ng sách v tâm lý, v yoga, nh t là v y h c đ hi u thêm v tình tr ng c a ông Tr n. Và nh ng công vi c mà ông đang làm nh thú vui c a m t ng i r i r nh, b ng gi ng nh công trình c a m t nhà s u t m chuyên ngh p. Sau nh c, ông Tr n b t đ u qua lãnh v c văn th . Ông đã đ n các th vi n, tìm tòi và s p x p thành m t th m c truy n và th qua nh ng th i k . Ông s u t m và s l c ti u s c a t ng tác gi . Và r i ông đã có m t b s u t p chu n b đ a đi xu t b n.

Những Chi tiết Về Cuộc Đi

Tác Giả: Cam Li Nguyễn Thanh
Thứ Sáu, 25 Tháng 2 Năm 2011 09:19

Một ngày đẹp trời, ông Trần đi cùng với vợ đến để làm thủ tục hồ sơ đăng ký medicare cho bà. Hà là người phụ trách việc này nên trước đây đã làm cho ông. Hà mời ông bà ngồi và tiến hành công việc. Khi đã xong, Hà hỏi:

- Thưa ông Trần, ông vợ đang trả liêu phí không?

Ông Trần gật đầu đáp:

- Vâng, tôi vợ đang trả thu. Tôi sắp đặt lo trả liêu này, không biết có còn thời gian để tiếp tục không...

Hà gật gù, nhưng không thấy sao cả vì giọng của ông Trần nghe rất vui, mà người vợ của ông thì cũng đang cười. Hà lấy làm ngạc nhiên, chưa biết nói gì thì bà Trần đã nắm lấy bàn tay ông Trần, nói:

- Ông nhà tôi lúc này hay nói chuyện lắm cả. Ông bảo tôi cùng tham gia một trò chơi với ông: trò chơi mua vé.

Hà thắc mắc:

- Mua vé gì thưa bà?

Bà Trần mỉm cười:

- Mua vé đi chuyến tàu cuối đời. Ông nhà tôi bảo cuối đời với không thay đổi được, thì sao mình lo liệu hoài? Ông bảo mọi người chúng ta ai cũng có số mệnh mua vé, hay nói khác đi là đã có mà cứ đi không biết, hoặc không nghĩ đến. Tiền vé đó chắc dùng có mệnh hạn, mệnh hạn thôi. Ai cũng phải có, chứ nó cũng không được. Ông bảo tiền vé của ông đã có ghi ngày lên tàu: vì nhà thờ ông phán ông còn sống sáu tháng. Còn tôi thì ông thờ ông hứa cho rằng tôi chưa được ghi ngày trên vé, nên chưa biết bao giờ được đi.

Không nén được, Hà bắt cười. Ông Trần lắc tay vợ:

- Mình giành hết không cho anh nói? Đây nhé, cô Hà coi có đúng vậy không? Cô cũng có vé, bà nhà tôi cũng có vé, tôi cũng có vé. Ai ai cũng như nhau. Ai cũng sắp được đi với nó. Nói theo nhà Phật thì nói trong gian này là cõi tạm, sống gọi thác v. Nói theo đạo Chúa thì ta phải thoát khỏi tạm thân để đạt đến cõi vĩnh hằng. Nói một cách có vẻ khoa học hơn thì chết là một hình thức khác của sống. Ai cũng biết vậy nhưng nói đến ngày đi thì lại tỏ ra bị thờ ơ. Cái chuyến tàu cuối đời, nó luôn luôn chờ chúng ta. Có người chưa kịp nghĩ rằng mình sống có vé, thì cái vé đã bay ra khỏi tay, bắt buộc phải lên tàu. Có người mua vé sống, nhưng bắt đầu mà chết ngay khi lên tàu được vì tàu chưa chịu đón. Có người đi chuyến tục hành đầu tiên, ra đi không kịp biết mình đi, chết khốn thân xác. Có người đến với đau nhức năm tháng trước lúc lên tàu. Thốt là để hình để hiểu phí không cô Hà? Tôi lúc tôi bày ra trò chơi xem vé ai hay hơn, tốt hơn, thì nhà tôi vui lắm. Chúng tôi dành nhiều thời gian để nói chuyện hài hước, xem ra có lý hơn là nghĩ đó âu lo. Bình thường với trả, việc thì với làm. Ngày nào phải đến gặp bác sĩ thì đến. Vợ nhà chịu khó vài ngày khó chịu. Rồi sau đó tôi với như người không biết đến bệnh tật. Cũng không đau đâu! Nhưng chúng tôi đều đang cười gượng.

Hai vợ chồng nhìn nhau mỉm cười. Hà thấy vui theo.

Ông Trần bỗng nghĩ đến giọng trầm xu:

- Đáng nói nhất là người bạn hành này của tôi, bao lâu nay cùng đi trên sân ga, nay bà biết chi tiết về của bà phải đi chuyến tàu sau, nên bà lo lắng hơn hẳn tôi nhiều. Tôi cứ phải an ủi bà mãi, phải chờ đợi mãi. Bây giờ, cô Hà biết không, bà trở thành công nhân xã hội của tôi rồi đấy!

Ông Trần âu yếm nhìn vợ:

- Mai một có thủ tục medicare rồi, đau ốm không phải lo, mình nhé!

Khi hai ông bà tạm biệt Hà để đi, Hà đưa họ ra cửa. Hà gật gù trên môi cho đến khi họ đi khuất. Hà quay vào phòng, ngồi xuống ghế, nhìn quanh trên bàn như một thói quen. Mọi người mong

mình đ ng nhìn th y m t bì th màu vàng b b quên. Ch t Hà nghe trên má mình m t dòng l ch y.

5

Patrick Swayze đã ra đi. Nhân v t "Sam" c a phim "Ghost" đã vĩnh bi t ng i v thân yêu đ mãi mãi v cõi xa xăm. Sáng nay nh ng ng i đ ng nghi p c a Hà trong S Xã h i đã nh c đ n ng i di n viên y b ng gi ng th ng ti c. Patrick đã chi n đ u v i căn b nh ung th t y t ng m t th i gian và r i anh đã ph i đ ng l i. Anh đã lên tàu!!!

Ông Tr n đ n chào t giã Hà ngay hôm đó. Ông trao cho Hà m t chi c c p, và nói:

- T t c nh ng gì mà tôi s u t m và l u gi thành h th ng, tôi đ u chép vào các CD trong này. Xin cô gi giùm nh m t "copy", tôi cũng s g i cho con trai tôi m t b n đ nó tùy nghi sau này. Tôi và nhà tôi s p sang ti u bang Florida đ thăm con, có l đó m t th i gian. B nh vi n đ đây cũng đã gi i thi u cho tôi chuy n sang đó tr li u ti p. Không có v n đ gì r c r i c cô Hà ! Hy v ng tôi đ kh e đ đi đây đi đó khi nào còn có th .

- Th a ông, s c kh e c a ông bây gi ra sao ?

- Tôi kh e. Tr nh ng khi vào thu c, còn thì tôi th y mình v n có th làm vi c nh nhàng đ c. Ch c ch a đ n n i nh Patrick đâu! Ông th dài nh ng cô th y đó, con ng i r t vô ch ng, b nh có th tr lúc nào không hay. Tôi không mu n mình b quá ràng bu c b i câu "phán" c a b nh vi n, nh ng cũng không th đ t b nó ra kh i tâm trí. M t ng i t ng n y tu i nh tôi đây, bi t rõ chi n đ u là gì. Có nh ng lúc cái ch t đ n g n trong gang t c, v n không l i b c. Còn đ i v i b nh t t, cũng là m t tr n chi n m c đ u r t khác. Dù gì đi n a, tôi v n không b cu c. Tôi xin h a v i cô nh v y.

- Ông ph i gi l i h a đ y! Hà r ng r ng nói.

- Ch c ch n r i!

Ông Tr n không đ n văn phòng S Xã h i n a. Ông bà đã đi Florida. Th nh tho ng ông g i di n tho i thăm Hà, đ ng th i cũng đ "báo cáo" v tình tr ng s c kh e c a ông. Có l n, trong m t b c email, ông vi t:

"Cô Hà thân, th i gian này tôi và nhà tôi đang theo m t l p thi n. Chúng tôi c m th y h nh phúc l m. Ngoài ra, chúng tôi cũng dành nhi u th i gian đ ra bi n. Gió lạnh đã giúp tôi th y kh e kho n và yêu đ i. Chúng tôi cũng tìm đ c m t l p đ y ti ng Vi t cho h c sinh, xin tham gia vào đ ph giúp cho ban qu n tr và s u t m bài v . Tôi c m th y cu c s ng qu là b n r n h n mình nghĩ và cũng th nh th i h n mình nghĩ. Th t là mâu thu n ph i không cô? Nh ng ph i nói là nh có đ c cái "m c th i gian" tr c m t mà tôi đã chiêm nghi m đ c nh ng đ i u đó.

S p t i đây, có th trong m t th i gian tôi không liên l c v i cô, b i vì chúng tôi s đ n m t mi n núi th t xa xôi c a ti u bang Georgia. Xin cô yên tâm, tôi không t mình làm phí s c c a mình đâu! V l i, b nh vi n cũng đ ng ý vì tôi đã qua m t lo t tr li u. H b o tôi c th c hi n nh ng gì mình thích. Th t ra, câu này hình nh t t c chúng ta đ u có l n nghe nói đ n, đ đâu đó, ph i không cô Hà?

Dù sao đi n a, tôi v n đang vui đón nh ng gì đang đ n v i mình và c nh ng gì s đ n. Cu c s ng c a chúng ta, cái giá tr không n m đ dài c a tháng ngày hi n di n trên m t đ t này, mà đ ch t l ng chúng ta đã làm đ c cho mình và cho nh ng ng i xung quanh. Không ai gi ng ai. Con ng i bình th ng nh chúng ta đây, có ý nghĩa đ i v i m t ng i thân đã là quý l m r i. M t s ng i có tác đ ng v i xã h i, v i qu c gia, dân t c. M t s r t ít ng i n a có tác

Những Chi tiết Vé Cuối Đời

Tác Giả: Cam Li Nguyễn Thanh
Thứ Sáu, 25 Tháng 2 Năm 2011 09:19

đang trên thi gi. Và hình hơi n, là những bức thánh, những v Ph, có nh h cho c thi gian. Chúng ta đ c trao làm cái gì, chúng ta ráng hoàn thành cái đó, đúng không cô Hà?...."

Và qu đúng nh i ông Trần báo tr c, Hà không nh n đ c đ n tho i, email hay thi c a ông Trần. Hà h ng c u mong cho ông bà s ng đ c nh ng ngày bên nhau tr n v n trong tnh i ng. Công vi c c a Hà ngày ngày v n đ n ra đ u đ n. Có m t hôm, Hà làm h s cho m t khách hàng là m t ph n ba m i tu i. Ch đang có thai và làm thi t c xin medical cho c m và con khi ch sinh. Đôi m t u bu n c a ch khi n Hà th c m c và h i han. Ch b t khóc, cho bi t r ng ch v a xa r i đ a con đ u lòng, m i ba tu i, qua đ i vì m t tại n n. Ch ng nh c m th y ng i cán s x h i đang ng i tr c m t mình có m t v g n g i, nên khi Hà đ a hai bàn tay ra, ch đã n m ch t i y và khóc ngon lành. Hà cũng đ cho n c m t c a mình r i không c m gi đ c.

- Ch i, ch hãy khóc đi, khóc cho trút h t n i bu n! Những ch nh gi cho em bé trong lòng n a. Đ a con đ u lòng c a ch , ch ti c th ng bé vô vàn là đúng i m. Những r i ch s nghĩ r ng, bé là m t thiên th n mà Th ng Đ cho xu ng c cùng v i ch m t thi gian. Bé có m t s m ng đ i v i gia đình ch . Tuy thi gian đó ng n ng i đ i v i chúng ta những bé ph i ra đi đ gánh vác m t s m ng khác, m t n i khác. Nghĩ nh v y, chúng ta không th y cái gì là ch m đ t, mà luôn luôn đ c b t đ u...

Hà t ng t ng em bé đ c trao cho m t t m vé kh h i, ngày đi ngày v đã n đ nh tr c. Và có i em cũng bi t rõ đ u đó trong khi cha m em không bi t, b i vì em là m t thiên th n.

6

M t ngày cu i mùa xuân, Hà nh n đ c đ n tho i c a ông Trần báo tin ông đã v i Cali. Và cũng th t trùng h p, Hà đ c giao m i h s c a ông bà Trần. Đ n ngày g p h theo h n, Hà th y ông bà có v m đi nhi u, nh ng t ra vui v i m. Tay b t m t m ng, sau đó ông Trần nói:

- Chúng tôi tr i Cali, th t là có duyên khi đ c cô Hà m i h s .

Hà b t c i:

- Tôi t ng ông bà không c n đ n medical (4) n a.

Bà Trần nói:

- ! Chúng tôi đâu đã thành tiên, v n c n tr c p đ y cô !

Ba ng i cùng c i. Hà gi t mình khi nh i cái ngày ông Trần b quên chi c bì thi màu vàng trên bàn c a Hà, cái ngày ông đón nh n k t qu xét nghi m b nh. Hà run run nói:

- Tha ông Trần, t ngày đó đ n nay....

Ông Trần c i vang, ng t i:

- Đã h n sáu tháng lâu r i, ph i không cô? Đ n gi n thôi, tôi v n c m cái vé không r i. Cái vé có v nh đã đ c ghi ngày chính xác. Những r t ti c, chuy n tàu c a tôi đã b hoãn!

Cam Li Nguyễn Thanh

Ghi chú

Những Chi phí Vé Cũ i Đ i

Tác Giả: Cam Li Nguy&n Th& M& Thanh
Thứ Sáu, 25 Tháng 2 Năm 2011 09:19

- (1) medicare: tr& c& p y t& c& a liên bang
- (2) medicaid: tr& c& p y t& c& a ti& u bang
- (3)"chemo" : chemotherapy = hóa tr& li& u
- (4) medical: medicaid c& a ti& u bang California